

Arrest

nr. 296 564 van 6 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 februari 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 maart 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. Je bent een soennitisch moslim. Je bent geboren op (...) 2005 op de weg van Surkhab naar Kabul. Je woonde met je familie in Surkhab, gelegen in de provincie Logar. De laatste drie jaar studeerde je samen met je halfbroer R. A. (OV ...; CG ...) in Kabul. Elke zaterdagochtend gingen jullie vanuit Surkhab naar Kabul. In Kabul logeerden jullie bij jullie maternale oom. Op donderdagavond gingen jullie telkens terug naar jullie dorp.

Op de 16de van de 12de maand van het jaar 1399 volgens de Afghaanse kalender (6 maart 2021 volgens de Gregoriaanse kalender) begaven jullie zich 's morgens vroeg vanuit jullie dorp naar Kabul toen jullie zagen dat enkele talibs in het midden van de weg een bom aan het plaatsen waren. Ze riepen jullie bij zich en vroegen wat jullie daar deden. Jullie zeiden dat jullie onderweg waren naar Kabul, waar jullie studeerden, en zij waarschuwden jullie om aan niemand te vertellen wat jullie gezien hadden. Ze vroegen jullie ook naar jullie adres en de naam van jullie vader. Daarna gingen jullie verder. Iets verderop kwamen jullie enkele 'arbaki' of lokale politiemannen tegen die vroegen of jullie verdachte personen op een motorfiets hadden gezien. Je halfbroer besloot niets te zeggen maar jij vertelde wat je vlak daarvoor had gezien. Daarna zetten jullie de tocht naar Kabul verder.

Vier of vijf dagen later belde jullie vader jullie op om te zeggen dat jullie niet naar huis mochten komen omdat de taliban op zoek waren naar jullie. De taliban hadden namelijk op de 20ste van de 12de maand van het jaar 1399 volgens de Afghaanse kalender (10 maart 2021) een brief op de deur van jullie woning gehangen waarin stond dat jullie voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Je vader had de brief gevonden toen hij die dag naar de moskee ging. Om middernacht van diezelfde dag werd je vader door de taliban meegenomen naar Zunkhar. Daar vroegen de taliban hem waar jullie waren en hij had geantwoord dat jullie in Kabul waren voor jullie studies. De taliban hadden daarop aan jullie vader verteld dat de lokale politie of 'arbaki' de taliban hadden aangevallen op de dag dat jullie hen met de bom hadden gezien. Hierbij was een talibanlid gedood, een ander lid was gewond geraakt en een derde talib was gearresteerd. Je vader werd daarna vrijgelaten door bemiddeling van de malek en andere dorpsouderen die aan de taliban de garantie hadden gegeven dat jullie vader jullie aan hen zou uitleveren.

Op de 29ste van de 12de maand van het jaar 1399 volgens de Afghaanse kalender (19 maart 2021) ontving je vader een tweede brief van de taliban. Je vader kreeg schrik en vertrok met de familie naar je maternale oom in Kabul, waar jullie nog steeds verbleven. Enkele dagen later ben je samen met je halfbroer R. Afghanistan ontvlucht. Jullie zijn illegaal via onder meer Turkije, Griekenland, Bulgarije naar Oostenrijk gereisd, waar je vingerafdrucken op 23 november 2021 werden genomen. Je vroeg in Oostenrijk geen asiel aan, maar reisde met R. verder naar België, alwaar je op 2 december 2021 om internationale bescherming hebt verzocht.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban.

Naast de problemen met de taliban vanwege de bom, werden jullie ook bedreigd omdat jullie familieleden hebben die voor de voormalige overheid hebben gewerkt. Je grootvader is een gepensioneerd militair en je paternale oom F. werkte bij de speciale troepen. Een andere paternale oom werkte bij de lokale politie. F. werd ongeveer acht maanden voor je vertrek uit Afghanistan tijdens gevechten in Andar district gedood. Zijn lichaam werd daarna naar je dorp gebracht en je familieleden zijn toen naar je dorp afgezakt voor de begrafenis. Nadat jullie F. hadden begraven zijn de taliban rond middernacht langsgekomen. Hierbij hebben de taliban je paternale oom J. vlakbij je huis gedood en je grootvader meegenomen. Hij is tot op heden vermist. Twee dagen na de machtsovername door de taliban zijn je vader en paternale oom Z. vermist geraakt. Er vonden ook huiszoekingen plaats in die periode. Na je aankomst in België hoorde je dat iemand de malek en de zoon van zijn oom heeft gedood. Ter staving van je verzoek leg je kopieën van de volgende stukken neer: twee talibanbrieven, drie schooldocumenten, taskara's van jezelf, van je halfbroer R. en van drie paternale ooms, drie identiteitsdocumenten van je grootvader en foto's van familieleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er aan jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er aan jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk

onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle elementen in je dossier dient te worden besloten dat je niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van je verklaringen blijkt dat je je beroept op dezelfde motieven als je halfbroer R. A/ (OV ...; CG ...). Jullie zijn samen Afghanistan ontvlucht omdat jullie de taliban vrezen. Aangezien je halfbroer deze vrees niet aannemelijk heeft gemaakt en je je verzoek volledig baseert op dezelfde motieven, kan in jouw hoofde hetzelfde worden besloten. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van je halfbroer:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan de door u geschetste problemen met de taliban en wel om volgende redenen.

Vooreerst stelt u dat u en uw familie door de taliban werden bedreigd omdat uw ooms en grootvader gewerkt hebben voor de voormalige overheid. U verklaart dat uw grootvader een gepensioneerd militair is, uw paternale oom F. bij de speciale troepen werkte en uw andere oom bij de lokale politie. F. werd acht maanden geleden gedood bij gevechten in Andar district en op de avond van zijn begrafenis werd uw oom J. door de taliban gedood en werd uw grootvader door de taliban meegenomen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid of bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw ooms en grootvader plausibel is. Wat uw persoonlijke situatie betreft, dient vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid is echter onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U stelt weliswaar dat de taliban u dreigbrieven stuurde maar dit blijkt een blote bewering te zijn. U verklaart dat uw grootmoeder alle brieven zou hebben verbrand omdat de taliban na de machtsovername huiszoekingen deed, doch is ook dit een blote bewering. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het persoonlijk gedrag dat u aan de dag hebt gelegd na de dood van uw ooms F. en J. en de vermissing van uw grootvader, evenmin een indicatie is dat u persoonlijk werd vervolgd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na hun dood en vermissing nog steeds wekelijks heen en weer reisde tussen Kabul waar u studeerde en uw woonst in Surkhab. Mocht u daadwerkelijk bedreigd zijn door de taliban omwille van uw ooms en grootvader, dan kan er enerzijds redelijkerwijze van u verwacht worden dat u niet meer elke week het traject Kabul – Surkhab zou afleggen maar dat u zich gedeisd zou houden en zich zou proberen te onttrekken aan het openbare leven. Anderzijds, mochten de taliban u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat ze daadkrachtig zouden hebben opgetreden en u thuis wel hadden weten te vinden, daar ze al bij u thuis waren langsgekomen om uw oom te doden en uw grootvader mee te nemen. Dat u door de taliban ongemoeid werd gelaten, toont dan ook aan dat u niet in hun negatieve aandacht stond en dat aan dit motief geen geloof kan worden gehecht (CGVS, pp. 8, 10 & 21).

Voorts verklaart u de taliban te vrezen omdat uw halfbroer A. hen had verklikt bij de 'arbaki'/lokale politie nadat jullie hadden gezien dat zij midden op de weg een bom aan het plaatsen waren. Uw verklaringen

hierover zijn enerzijds onaannemelijk maar daarnaast ook incoherent waardoor aan dit motief evenmin geloof wordt gehecht. U verklaart dat u en uw halfbroer de taliban 's morgens vroeg hadden betrappt toen zij in het midden van de weg een bom aan het plaatsen waren. Zij hadden jullie gewaarschuwd dat jullie dit aan niemand mochten vertellen en nadat ze hadden gevraagd waar u woonde en hoe u en uw vader heetten, lieten ze jullie gaan. Iets later kwamen jullie 'arbaki'/lokale politiemannen tegen die vroegen of jullie verdachte personen op een motorfiets hadden gezien. U zei niets maar uw halfbroer vertelde dat hij talibs had gezien. Wanneer u wordt gevraagd wat uw reactie was toen uw halfbroer dit vertelde aan de 'arbaki'/politie, antwoordt u dat u schrik had. Daarna wijzigt u uw verklaringen en verklaart u dat u niets zei en dat u dacht dat het normaal was en niet ernstig was. Dit tweede antwoord is merkwaardig, aangezien u eerder had geantwoord dat u schrik had. Wanneer u daarop wordt gevraagd waarom u had besloten om te zwijgen toen de 'arbaki'/politiemannen vroegen of u verdachte personen had gezien, antwoordt u dat u effectief heel bang was omdat de taliban u hadden geslagen en hadden gewaarschuwd dat u aan niemand mocht vertellen wat u gezien had en dat u niet wist wat te doen. Daarna stelt u dat u het goed vond dat uw halfbroer de 'arbaki'/lokale politie had ingelicht. U geconfronteerd met dit bevreemdende antwoord en gevraagd of u dan geen schrik had omdat u de taliban had verteld wat uw naam, uw vaders naam en adres was, bevestigt u wat u eerder had verklaard, namelijk dat u effectief bang was. Het grillige karakter van deze verklaringen kan totaal niet overtuigen. Redelijkerwijs mag van u worden verwacht dat u consistente en coherente verklaringen aflegt aangaande essentiële elementen in uw asielrelaas, maar u blijft hier dusdanig in gebreke dat dit fundamenteel afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Niet alleen legt u hierover incoherente verklaringen af, ook de houding die u na deze gebeurtenis aan de dag zou hebben gelegd, tast uw geloofwaardigheid verder aan. Zo verklaart u dat u daarna samen met uw halfbroer uw reis naar Kabul hebt verdergezet, maar dat u uw familie niet hebt ingelicht. U hebt hen niet geïnformeerd omdat u dacht dat het geen groot of ernstig probleem was. Deze nonchalante houding is uiterst bevreemdend, aangezien u vlak daarvoor had verklaard dat u "heel bang" was. Daarna wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u uw maternale oom had ingelicht, maar dat u het niet aan de rest van de familie had verteld omdat jullie dachten dat het geen groot probleem was. U met uw wisselende verklaringen geconfronteerd, antwoordt u dat uw maternale oom geen familielid is. U gevraagd of hij niet de broer van uw moeder is, ontwijkt u de vraag en herhaalt u dat "zo'n gevechten" normaal zijn en dat jullie dit daarom niet serieus namen. Zoals aangehaald, deze houding om uw familie in uw dorp niet in te lichten, kan allerm minst overtuigen, temeer u, zoals eerder al aangehaald, had verklaard dat u schrik had omdat de taliban wisten waar u woonde en wie uw vader was, en u bovendien een context schept waarin er bijna elke dag gevechten waren tussen taliban en 'arbaki'/lokale politie en er dus logischerwijze van kan worden uitgegaan dat u de situatie als ernstig zou inschatten (CGVS, pp. 17, 19-21). Deze door u geschetste gebrekkige en incoherente weergave van de feiten en uw reactie op de gebeurtenissen, getuigt bijgevolg geenszins van het gegeven dat u een vrees koesterde voor de taliban en deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts verklaart u dat uw vader op de 20ste van de 12de maand van het jaar 1399 volgens de Afghaanse kalender (10 maart 2021) een dreigbrief van de taliban op de deur van jullie woning had gevonden en dat hij die avond om middernacht door de taliban was meegenomen naar Zunkhar, alwaar hij over jullie werd ondervraagd omdat de lokale politie/'arbaki' de taliban hadden aangevallen op de dag dat jullie hen met de bom hadden gezien. Uw vader heeft die nacht aan de taliban gezegd dat jullie in Kabul waren voor jullie studies. Hij werd daarna vrijgelaten door bemiddeling van de malek en andere dorpsouderen die aan de taliban de garantie hadden gegeven dat jullie vader jullie aan hen zou uitleveren. Jullie bleven echter in Kabul en uw vader kreeg negen dagen later een tweede dreigbrief waardoor hij besloot om met de hele familie naar Kabul te vluchten. Ook aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht. Mocht uw vader immers werkelijk twee dreigbrieven hebben gekregen van de taliban én door de taliban zijn ondervraagd over jullie vindplaats, dan kan het totaal niet overtuigen dat uw vader na ontvangst van de tweede dreigbrief met de hele familie naar jullie onderduikadres bij de maternale oom in Kabul is gevlucht en dat jullie daar nog samen twee dagen hebben doorgebracht alvorens Afghanistan te ontvluchten. Deze uiterst onvoorzichtige houding ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid, temeer uw vader de taliban te kennen had gegeven dat jullie zich in Kabul bevonden en het dus niet moeilijk kan zijn geweest voor de taliban om jullie daar te vinden (CGVS, pp. 12, 17-18 & CGVS A., p. 8).

Verder verklaart u dat uw vader en oom Z. actueel vermist zijn. Uw maternale oom heeft u hierover ingelicht toen u Afghanistan reeds was ontvlucht en in Bosnië was. Uw verklaringen over hun verdwijning zijn echter dusdanig vaag dat ze allerm minst kunnen overtuigen. U verklaart dat uw vader en oom twee dagen na de val van de regering vermist zijn. U weet echter niet wanneer zij voor het laatst gezien zijn en wie hen voor het laatst gezien heeft. Evenmin blijkt u iets te weten over de omstandigheden van hun verdwijning. Bevrraagd over de stappen die uw familie heeft gezet om hen te vinden, verklaart u dat het niet mogelijk was om bij de talibanoverheid te informeren en dat uw

maternale oom de enige man van de familie is en dat vrouwen niet mogen buitengaan. U slaagt er echter niet in om te preciseren bij wie of waar uw maternale oom heeft rondgevraagd over uw oom en vader. U stelt dat hij "veel geprobeerd" heeft om hen te vinden en "bij dorpsgenoten en mensen van de buurt" heeft geïnformeerd, maar u kan niet concretiseren met wie hij juist heeft gesproken. Bevraagd naar de redenen waarom u hierover in het ongewisse bent, antwoordt u dat u hem deze vragen niet hebt gesteld. U geconfronteerd met deze toch wel gedesinteresseerde houding, stelt u uw oom voor als een strenge en "heel agressieve" man die snel kwaad zou worden als u hem zoveel details zou vragen. Uw antwoord kan echter in zijn geheel niet overtuigen, temeer u nog contact heeft met uw familieleden die bovendien nog steeds bij uw oom woonachtig zijn en er dus kan van worden uitgegaan dat u via hen wel meer informatie zou hebben weten te vergaren. Bijgevolg mag van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou afleggen, temeer dit een van de essentiële elementen in uw asielrelaas is. Deze blijf van desinteresse doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 12, 14-16).

Voorts verklaart u dat u na uw aankomst in België van uw familie te horen hebt gekregen dat zij veel documenten hebben verbrand, waaronder uw paspoort, omdat er huiszoekingen waren in alle huizen in de regio. U stelt expliciet dat deze huiszoekingen niet gerelateerd zijn aan uw problemen, maar dat alle huizen in de regio werden doorzocht. Het hoeft geen betoog dat uit deze door u geschetste weergave van de feiten geen persoonsgerichte vrees voor vervolging kan worden afgeleid (CGVS, p. 21).

Vervolgens verklaart u dat u na uw aankomst in België hebt vernomen dat iemand de malek van uw dorp en de zoon van zijn oom heeft gedood. Evenmin kan hieruit een persoonsgerichte vrees voor vervolging worden afgeleid. U stelt dat zij door de taliban zijn gedood maar u gevraagd hoe u weet dat de ouders tot de taliban behoren, beperkt u zich tot de vaststelling dat "sommige mensen zeiden dat ze met de motorfiets gekomen waren" en dat "dergelijke activiteiten meestal gedaan worden door de taliban" en het hoeft geen betoog dat deze blote beweringen geenszins kunnen overtuigen. Wat er ook van zij, u verklaart uitdrukkelijk dat u geen informatie heeft over de redenen waarom de taliban de malek en de zoon van zijn oom zouden hebben gedood, en bijgevolg kan hieruit geen persoonsgerichte vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid (CGVS, p. 18).

Gezien het geheel van bovenstaande incoherente en onaannemelijke verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan de door u geschetste problemen met de taliban.

Ter volledigheid dient bovendien aangestipt dat u bij de registratie van uw verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard op 01.01.1999 in Peshawar, Pakistan geboren te zijn. U hebt deze verklaringen daarna bij de DVZ gewijzigd en verklaard dat u geboren bent op 09.03.2000 te Surkhab, Afghanistan (Verklaring DVZ, 19.05.2022, vraag 4 en 5). U hiermee geconfronteerd, ontkent u dat u dit ooit verklaard heeft en stelt u dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt. Het hoeft geen betoog dat deze uitleg niet kan overtuigen en een indicatie is dat u de asielinstanties hebt gepoogd te misleiden en dit doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid (CGVS, p. 3).

Tot slot dient nog opgemerkt dat uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Bulgarije en Oostenrijk maar dat u hierover verklaart dat u in deze landen geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen omdat België uw eindbestemming was (Verklaring DVZ, dd. 19.05.2022, vraag 22). Deze houding ondermijnt tevens uw nood aan internationale bescherming in het kader van de Vluchtelingenconventie. Indien u daadwerkelijk een persoonlijke vrees voor vervolging zou koesteren, kan er verwacht worden dat u in Bulgarije of Oostenrijk om internationale bescherming zou hebben verzocht en de beslissing in deze landen zou hebben afgewacht. De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt wederom een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk. De kopieën van taskara's van uzelf en van uw halfbroer A. en uw twee ooms zijn louter een indicatie van de identiteit en herkomst van uzelf, uw halfbroer en twee ooms, hetgeen hier niet wordt betwist. De schooldocumenten van u en uw broer kunnen hoogstens aantonen dat jullie in Afghanistan naar school zijn gegaan, hetgeen ook een element is dat hier niet ter discussie staat. Wat betreft de video op de USB-stick en de foto's van uw familieleden waarmee u wilt aantonen dat uw oom door de taliban werd gedood, dat uw grootvader een militair was en dat uw ooms bij de speciale troepen en politie werkten, dient opgemerkt dat deze foto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hoe dan ook dient opgemerkt dat deze beelden hooguit de beweerdde beroepsactiviteit van uw ooms en grootvader alsook het overlijden van uw ooms kunnen aantonen, maar dan nog kan hieruit niet blijken in welke omstandigheden uw ooms om het leven zijn gekomen, noch kunnen deze beelden een bewijs vormen van de door u voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban (CGVS, pp. 6-7, 10). De kopieën van de identiteitsdocumenten van uw grootvader kunnen eveneens hoogstens een indicatie zijn van zijn beweerdde beroepsactiviteit en maar deze stukken kunnen geen bewijs vormen voor uw beweerdde vrees

voor vervolging door de taliban. Wat de kopieën van twee brieven van de taliban betreft, dient opgemerkt dat deze stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is. Ter volledigheid dient nog opgemerkt dat u geen enkel origineel stuk neerlegt, maar enkel foto's/kopieën en deze hebben geen bewijswaarde daar de echtheid van deze documenten niet kan worden nagegaan daar zij gemakkelijk te manipuleren zijn.

De door jou neergelegde stukken werden reeds besproken in de hierboven geciteerde beslissing van je halfbroer. Wat betreft de door jou neergelegde kopie van de taskara van je derde paternale oom, dient nog opgemerkt dat de identiteit van je oom niet wordt betwist. Ter volledigheid dient hierover nog opgemerkt dat dit stuk slechts een beperkte bewijswaarde heeft daar het louter een fotokopie betreft en fotokopieën gemakkelijk te manipuleren zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire

bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de

Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn gegaan in Afghanistan en dat je nog steeds contact hebt met je familie in Kabul. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw halfbroer R. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, tweede lid van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/ EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker voert tevens een "duidelijke" beoordelingsfout aan.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing.

Voorts wijst verzoeker op theoretische wijze naar de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht.

Verder benadrukt verzoeker zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij vandaag nog minderjarig is. Hij stelt dat zijn leeftijd op het moment van de feiten niet meer was dan officieel dertien jaar. Verzoeker betoogt dat zijn jonge leeftijd een bijzondere voorzichtigheid vereist bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in het algemeen en zijn verklaringen in het bijzonder. Na een theoretische betoog hieromtrent stelt verzoeker dat verweerder in de bestreden beslissing noch zijn jonge leeftijd vermeldt, noch de maatregelen die in dit verband zijn genomen. Verzoeker meent dat het volstrekt onaanvaardbaar is dat zijn jonge leeftijd op geen enkel moment in het kader van de inhoud van de beslissing is genoemd. Verzoeker betoogt dat er geen melding wordt gemaakt van zijn jonge leeftijd in een poging om zijn inconsistenties te verklaren, om te begrijpen dat zijn geheugen soms wazig kan zijn en om te verduidelijken hoe de verwachtingen aan dit fundamentele element moet worden aangepast. Verzoeker betoogt dat verweerder conventionele verwachtingen voor volwassenen stelt in een fundamenteel andere situatie tegenover een jonge meerderjarige en nog een minderjarige op het moment van de feiten. Verzoeker stelt dat dit gedrag bijzonder problematisch is en de beslissing reeds op deze basis moet worden herzien. Hij meent dat aangezien hij minderjarig was toen de problemen zich voordeden, immers moet worden geconcludeerd dat het heel normaal en logisch is dat hij geen precieze en tien samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen zijn hele relaas geloofwaardig is. Verzoeker besluit dat alle kritiek van verweerder moet worden geanalyseerd in het licht van zijn leeftijd, die niet in aanmerking is genomen. Hij stelt dat hoe dan ook, voor zover dit

besluit geen afspiegeling vormt van zijn minderjarigheid in de verwachtingen die aan hem worden gesteld, de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

Verzoeker vervolgt met een omstandig en theoretische betoog aangaande de fundamentele vrijheden van het kind of van een jong persoon in Afghanistan.

Vervolgens bespreekt verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Verder bespreekt verzoeker op omvattende wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de humanitaire/economische crisis.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en refereert hij naar algemene landeninformatie, rechtspraak van de Raad van State (hierna: RvS), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en academische literatuur.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 3 oktober 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 9 oktober 2023 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- verzoekers loonbrief voor de periode van 1 tot 31 augustus 2023;
- een getuigenverklaring van verzoekers leerkracht Frans van 6 oktober 2023 met een kopie van diens identiteitskaart;
- een arbeidsovereenkomst van verzoekers broer R. A. voor de periode van 8 tot 10 november 2022;
- een arbeidsovereenkomst van verzoekers broer voor de periode van 12 april tot 23 mei 2023;
- een arbeidsovereenkomst van verzoekers broer voor de periode van 23 mei 2023 tot 2 juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te

voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er aan jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er aan jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen."

Verzoekers betoogt dat in de bestreden beslissing noch zijn jonge leeftijd wordt vermeldt, noch de maatregelen die genomen werden in dit verband, is niet dienstig. Immers benadrukt dat de Raad dat in de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofd van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend zoals hierboven wordt gemotiveerd. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de minderjarige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van de minderjarige verzoeker.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zijn twee paternale ooms en grootvader gewerkt hebben voor de overheid en omdat hij de Afghaanse lokale politie had geïnformeerd over het plaatsen van een bom door de taliban waardoor hij van spionage wordt beschuldigd.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal omstandig aangaande verzoekers verklaringen dat hij en zijn familie bedreigd werden door de taliban omdat zijn ooms en grootvader gewerkt hebben voor de voormalige overheid:

“U verklaart dat uw grootvader een gepensioneerd militair is, uw paternale oom F. bij de speciale troepen werkte en uw andere oom bij de lokale politie. F. werd acht maanden geleden gedood bij gevechten in Andar district en op de avond van zijn begrafenis werd uw oom J. door de taliban gedood en werd uw grootvader door de taliban meegenomen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid of bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw ooms en grootvader plausibel is. Wat uw persoonlijke situatie betreft, dient vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid is echter onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U stelt weliswaar dat de taliban u dreigbrieven stuurde maar dit blijkt een blote bewering te zijn. U verklaart dat uw grootmoeder alle brieven zou hebben verbrand omdat de taliban na de machtsovername huiszoekingen deed, doch is ook dit een blote bewering. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het persoonlijk gedrag dat u aan de dag hebt gelegd na de dood van uw ooms F. en J. en de vermissing van uw grootvader, evenmin een indicatie is dat u persoonlijk werd vervolgd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na hun dood en vermissing nog steeds wekelijks heen en weer reisde tussen Kabul waar u studeerde en uw woonst in Surkhab. Mocht u daadwerkelijk bedreigd zijn door de taliban omwille van uw ooms en grootvader, dan kan er enerzijds redelijkerwijze van u verwacht worden dat u niet meer elke week het traject Kabul – Surkhab zou afleggen maar dat u zich gedeisd zou houden en zich zou proberen te onttrekken aan het openbare leven. Anderzijds, mochten de taliban u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat ze daadkrachtig zouden hebben opgetreden en u thuis wel hadden weten te vinden, daar ze al bij u thuis waren langsgekomen om uw oom te doden en uw grootvader mee te nemen. Dat u door de taliban ongemoeid werd gelaten, toont dan ook aan dat u niet in hun negatieve aandacht stond en dat aan dit motief geen geloof kan worden gehecht (CGVS, pp. 8, 10 & 21).”

Verzoeker repliceert dat verweerder op geen enkel moment het werk van de familieleden voor de regering in twijfel heeft getrokken. Hij benadrukt dat verweerder evenmin ter discussie stelt dat het lidmaatschap aan regeringsorganen een risico vormt voor de betrokkene, maar ook voor diens verwanten, met name de familie, indien uit de feiten van de zaak blijkt dat een dergelijke persoonlijke vervolging heeft bestaan of kan bestaan. Verzoeker betoogt dat verweerder evenwel van mening is dat hij en zijn broer niet hebben kunnen aantonen dat er een rechtstreeks risico voor hen bestaat. Hij benadrukt dat dit bijzonder verrassend is, aangezien zij in hun verklaringen aangeven waarom zij menen dat zij persoonlijk het doelwit zijn en dat zij ten minste twee dreigbrieven van de taliban bij hen thuis hebben ontvangen. Verzoeker beklemtoont dat deze brieven ook zijn ingediend ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming. Hij meent dat het dan ook bijzonder verrassend is dat verweerder van meet af aan van mening is dat hij en zijn broer niet aantonen dat zij persoonlijk het

doelwit zijn. Verzoeker betoogt dat hij en zijn broer immers het persoonlijke doelwit zijn, zowel vanwege de gebeurtenissen waarvan zij getuige zijn geweest, die hierna zullen worden geanalyseerd, als omdat hun familie de zaak van de Afghaanse regering grotendeels heeft gesteund. Verzoeker besluit dat verweerder zich dus duidelijk vergist wanneer hij meent dat hij en zijn broer niet aantonen dat er sprake is van een persoonlijke vrees.

Verzoeker kan allerminst overtuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen en de aangehaalde dreigbrieven zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande pertinente, concrete weigeringsmotieven hieromtrent kunnen ombuigen.

De Raad treedt verweerder bij en besluit dat uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, quod non in casu gezien beide paternale ooms reeds werden gedood en zijn groot vader werd meegenomen door de taliban.

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van de voormelde familieleden geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

“Voorts verklaart u de taliban te vrezen omdat uw halfbroer A. hen had verklikt bij de ‘arbaki’/lokale politie nadat jullie hadden gezien dat zij midden op de weg een bom aan het plaatsen waren. Uw verklaringen hierover zijn enerzijds onaannemelijk maar daarnaast ook incoherent waardoor aan dit motief evenmin geloof wordt gehecht. U verklaart dat u en uw halfbroer de taliban’s morgens vroeg hadden betrapt toen zij in het midden van de weg een bom aan het plaatsen waren. Zij hadden jullie gewaarschuwd dat jullie dit aan niemand mochten vertellen en nadat ze hadden gevraagd waar u woonde en hoe u en uw vader heetten, lieten ze jullie gaan. Iets later kwamen jullie ‘arbaki’/lokale politiemannen tegen die vroegen of jullie verdachte personen op een motorfiets hadden gezien. U zei niets maar uw halfbroer vertelde dat hij talibs had gezien. Wanneer u wordt gevraagd wat uw reactie was toen uw halfbroer dit vertelde aan de ‘arbaki’/politie, antwoordt u dat u schrik had. Daarna wijzigt u uw verklaringen en verklaart u dat u niets zei en dat u dacht dat het normaal was en niet ernstig was. Dit tweede antwoord is merkwaardig, aangezien u eerder had geantwoord dat u schrik had. Wanneer u daarop wordt gevraagd waarom u had besloten om te zwijgen toen de ‘arbaki’/politiemannen vroegen of u verdachte personen had gezien, antwoordt u dat u effectief heel bang was omdat de taliban u hadden geslagen en hadden gewaarschuwd dat u aan niemand mocht vertellen wat u gezien had en dat u niet wist wat te doen. Daarna stelt u dat u het goed vond dat uw halfbroer de ‘arbaki’/lokale politie had ingelicht. U geconfronteerd met dit bevreemdende antwoord en gevraagd of u dan geen schrik had omdat u de taliban had verteld wat uw naam, uw vaders naam en adres was, bevestigt u wat u eerder had verklaard, namelijk dat u effectief bang was. Het grillige karakter van deze verklaringen kan totaal niet overtuigen. Redelijkerwijs mag van u worden verwacht dat u consistente en coherente verklaringen aflegt aangaande essentiële elementen in uw asielrelaas, maar u blijft hier dusdanig in gebreke dat dit fundamenteel afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Niet alleen legt u hierover incoherente verklaringen af, ook de houding die u na deze gebeurtenis aan de dag zou hebben gelegd, tast uw geloofwaardigheid verder aan. Zo verklaart u dat u daarna samen met uw halfbroer uw reis naar Kabul hebt verdergezet, maar dat u uw familie niet hebt ingelicht. U hebt hen niet geïnformeerd omdat u dacht dat het geen groot of ernstig probleem was. Deze nonchalante houding is uiterst bevreemdend, aangezien u vlak daarvoor had verklaard dat u “heel bang” was. Daarna wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u uw maternale oom had ingelicht, maar dat u het niet aan de rest van de familie had verteld omdat jullie dachten dat het geen groot probleem was. U met uw wisselende verklaringen geconfronteerd, antwoordt u dat uw maternale oom geen familielid is. U gevraagd of hij niet de broer van uw moeder is, ontwijkt u de vraag en herhaalt u dat “zo’n gevechten” normaal zijn en dat jullie dit daarom niet serieus namen. Zoals aangehaald, deze houding om uw familie in uw dorp niet in te lichten, kan allerminst overtuigen, temeer u, zoals eerder al aangehaald, had verklaard dat u schrik had omdat de taliban wisten waar u woonde en wie uw vader was, en u bovendien een context schept waarin er bijna elke dag gevechten waren tussen taliban en ‘arbaki’/lokale politie en er dus logischerwijze van kan worden uitgegaan dat u de situatie als ernstig zou inschatten (CGVS, pp. 17, 19-21). Deze door u geschetste gebrekkige en incoherente weergave van de feiten en uw reactie op de gebeurtenissen, getuigt bijgevolg geenszins van het gegeven dat u een vrees koesterde voor de taliban en deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker betoogt dat wat zijn relaas en dat van zijn broer betreft dient te worden opgemerkt dat deze bijzonder nauwkeurig en coherent zijn. Hij volhardt in zijn verklaringen en stelt dat uit deze verklaringen een gevoel van samenhang en geloofwaardigheid naar voren komt. Hij betoogt dat verweerder zich vergist wanneer hij van mening is dat zijn reactie en die van zijn broer op de Afghaanse lokale politie verbazingwekkend is omdat hij besloot te vertellen wat zij hadden gezien en zijn broer hem niet probeerde tegen te houden. Verzoeker benadrukt dat hij en zijn broer ten tijde van de gebeurtenissen minderjarig waren, zodat verweerder moet analyseren wat de typische reactie van een kind in een soortgelijke situatie zou zijn om de geloofwaardigheid van de verklaringen van hem en zijn broer te bepalen. Verzoeker betoogt dat in een dergelijke situatie dus moet worden vastgesteld dat hij en zijn broer, die nog kinderen waren, zich in een gespannen positie bevonden tegenover soldaten, tegen wie zij niet konden liegen uit angst voor de gevolgen. Hij stelt dat de invloed die een dergelijk groot aantal volwassen soldaten kan hebben op twee jonge mensen bijzonder groot is en het zeer problematisch is dat verweerder dit op geen enkel moment heeft vermeld. Verzoeker meent dat deze invloed overigens ook moet worden gezien in samenhang met de wens van hemzelf en zijn broer om het juiste te doen. Zij kwamen immers uit een familie die de regering bijzonder steunde en tegen de taliban was. Verzoeker betoogt dat in dergelijke omstandigheden het niet verwonderlijk is dat zij de acties van de taliban bij de Afghaanse lokale politie aan de kaak stelden. Verzoeker meent dat zij voor het overige, ook al begrepen zij de ernst van de situatie, niet wisten hoe zij hun ouders moesten waarschuwen, aangezien zij geen telefoon hadden. Hij meent dat zij daarom besloten hun reis naar Kaboel voort te zetten om hun oom te waarschuwen, die zou weten wat hij moest doen en indien nodig, zou hij hun familie waarschuwen. Verzoeker betoogt dat ook deze keuze bijzonder coherent is voor twee jongeren die hulpeloos zijn in een situatie die hen boven het hoofd hangt. Hij stelt dat zodra hun oom op de hoogte was van de gebeurtenissen, hij en zijn broer terecht van mening waren dat deze zaak hen niet meer in het bijzonder aanging, dat zij hadden gedaan wat zij moesten doen en dat zij hoe dan ook niets anders konden doen. Vooreerst wijst de Raad erop dat verweerder verzoekers broer niet verwijt dat zijn reactie en die van verzoeker op de Afghaanse lokale politie 'verbazingwekkend' is, echter verwijt hij verzoekers broer inconsistente en incoherente verklaringen waarbij er ook wordt aangestipt dat de houding van de broers hun geloofwaardigheid aantast. Verzoekers betoog biedt hiervoor geen afdoende verklaring, daar hij louter volhardt in één versie van de verklaringen en de terechte gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal bekritiseert zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente en consistente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu blijft verzoekers broer hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker zijn reactie en die van zijn broer tracht te verschonen met het betoog dat ze slechts kinderen waren op het moment van de feiten, wijst de Raad er nog op dat hoewel verzoeker minderjarig was ten tijde van de feiten (alook nu) hij reeds vijftien jaar was en zijn broer reeds eenentwintig jaar, aldus ruim meerderjarig ten tijde van de voorgehouden feiten. Verzoekers broer werd overigens ook zelfredzaam en oud genoeg geacht door zijn ouders gezien hij elke zaterdag samen met zijn minderjarige broer naar Kaboel reisde vanuit zijn dorp om er studies te volgen (persoonlijk onderhoud, p. 8). De Raad besluit dat een verwijzing naar de 'jonge leeftijd' geen verschoning biedt voor de vastgestelde achteloze houding.

Vervolgens motiveert verweerder op terechte wijze:

"Voorts verklaart u dat uw vader op de 20ste van de 12de maand van het jaar 1399 volgens de Afghaanse kalender (10 maart 2021) een dreigbrief van de taliban op de deur van jullie woning had gevonden en dat hij die avond om middernacht door de taliban was meegenomen naar Zunkhar, alwaar hij over jullie werd ondervraagd omdat de lokale politie/'arbaki' de taliban hadden aangevallen op de dag dat jullie hen met de bom hadden gezien. Uw vader heeft die nacht aan de taliban gezegd dat jullie in Kabul waren voor jullie studies. Hij werd daarna vrijgelaten door bemiddeling van de malek en andere dorpsouderen die aan de taliban de garantie hadden gegeven dat jullie vader jullie aan hen zou uitleveren. Jullie bleven echter in Kabul en uw vader kreeg negen dagen later een tweede dreigbrief waardoor hij besloot om met de hele familie naar Kabul te vluchten. Ook aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht. Mocht uw vader immers werkelijk twee dreigbrieven hebben gekregen van de taliban én door de taliban zijn ondervraagd over jullie vindplaats, dan kan het totaal niet overtuigen dat uw vader na ontvangst van de tweede dreigbrief met de hele familie naar jullie onderduikadres bij de maternale oom in Kabul is gevlucht en dat jullie daar nog samen twee dagen hebben doorgebracht alvorens Afghanistan te ontvluchten. Deze uiterst onvoorzichtige houding ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid, temeer uw vader de taliban te kennen had gegeven dat jullie zich in Kabul bevonden en het dus niet moeilijk kan zijn geweest voor de taliban om jullie daar te vinden (CGVS, pp. 12, 17-18 & CGVS A., p. 8)."

Verzoeker betoogt dat verweerder zich ook duidelijk vergist waar wordt gemotiveerd dat het gedrag van zijn vader niet consequent is. Verzoeker stelt dat verweerder zijn vader verwijt de taliban hun adres in Kaboel te hebben gegeven, “zonder dat de taliban hen op enigerlei wijze hebben verontrust”. Verzoeker benadrukt dat dit verrassend is, aangezien verweerder zich beroept op verklaringen die nooit door hem of zijn broer zijn afgelegd. Hij meent dat zij immers op geen enkel moment hebben gezegd dat hun vader het adres had opgegeven waar zij woonden, hij heeft alleen aangegeven dat zij in Kaboel studeerden. Verzoeker betoogt dat alleen op basis van deze informatie het moeilijk is te begrijpen hoe de taliban hem en zijn broer gemakkelijk konden vinden in de woonplaats van hun oom, temeer daar de taliban de hoofdstad toen nog helemaal niet beheersten. Hij meent dat het ook onbegrijpelijk is dat verweerder zijn vader verwijt dat hij het hele gezin naar het huis van zijn oom heeft gebracht, aangezien de vader het adres zou hebben gegeven aan de taliban, wat niet waar is. Verzoeker besluit dat het gedrag van zijn gezin dat na ontvangst van een tweede dreigbrief is gevlucht, volledig strookt met wat in deze omstandigheden van hen kan worden verwacht. Verzoeker beklemtoont dat verweerder verzuimt concreet en serieus uit te leggen hoe de verklaringen van hem en zijn broer met betrekking tot deze elementen van hun verhaal niet geloofwaardig zijn.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er niet in de weigeringsmotieven van verweerder te weerleggen. Door de gevolgtrekkingen van verweerder louter te bekritisieren en te volharden in dit onaannemelijk verloop van de gebeurtenissen, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf en door zijn broer geschetste context. Voorts wijst de Raad erop dat verweerder motiveert dat het gedrag van verzoekers vader ‘onvoorzichtig’ is en niet ‘inconsequent’, zoals verzoeker beweert. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, stelt verweerder overigens niet dat verzoeker en zijn broer verklaarden dat de vader hun (exact) verblijfsadres in Kaboel aan de taliban gaf, doch dat verzoekers broer verklaarde dat zijn vader wel degelijk aan de taliban te kennen gaf dat zijn zoons zich in Kaboel bevonden. Verweerder baseert zich op deze verklaring om aan te nemen dat het voor de taliban niet moeilijk was om hem en zijn broer in Kaboel te kunnen vinden gezien de taliban door hun vader dus wel wisten dat zij daar verbleven voor hun studies. Het feit dat de taliban Kaboel nog niet helemaal beheersten doet hieraan geen afbreuk. De Raad treedt verweerder dan ook bij waar die stelt dat het gedrag van verzoekers vader om met zijn gezin te verhuizen naar verzoekers maternale oom in Kaboel, waar verzoeker en zijn broer ondergedoken verbleven, duidt op weinig voorzichtigheid en er bijgevolg ook weinig geloof aan verzoekers verklaringen hieromtrent kan worden gehecht.

Voorts wijst de commissaris-generaal op volgende pertinente bevindingen:

“Verder verklaart u dat uw vader en oom Z. actueel vermist zijn. Uw maternale oom heeft u hierover ingelicht toen u Afghanistan reeds was ontvlucht en in Bosnië was. Uw verklaringen over hun verdwijning zijn echter dusdanig vaag dat ze allerm minst kunnen overtuigen. U verklaart dat uw vader en oom twee dagen na de val van de regering vermist zijn. U weet echter niet wanneer zij voor het laatst gezien zijn en wie hen voor het laatst gezien heeft. Evenmin blijkt u iets te weten over de omstandigheden van hun verdwijning. Bevraagd over de stappen die uw familie heeft gezet om hen te vinden, verklaart u dat het niet mogelijk was om bij de talibanoverheid te informeren en dat uw maternale oom de enige man van de familie is en dat vrouwen niet mogen buitengaan. U slaagt er echter niet in om te preciseren bij wie of waar uw maternale oom heeft rondgevraagd over uw oom en vader. U stelt dat hij “veel geprobeerd” heeft om hen te vinden en “bij dorpsgenoten en mensen van de buurt” heeft geïnformeerd, maar u kan niet concretiseren met wie hij juist heeft gesproken. Bevraagd naar de redenen waarom u hierover in het ongewisse bent, antwoordt u dat u hem deze vragen niet hebt gesteld. U geconfronteerd met deze toch wel gedesinteresseerde houding, stelt u uw oom voor als een strenge en “heel agressieve” man die snel kwaad zou worden als u hem zoveel details zou vragen. Uw antwoord kan echter in zijn geheel niet overtuigen, temeer u nog contact heeft met uw familieleden die bovendien nog steeds bij uw oom woonachtig zijn en er dus kan van worden uitgegaan dat u via hen wel meer informatie zou hebben weten te vergaren. Bijgevolg mag van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou afleggen, temeer dit een van de essentiële elementen in uw asielrelaas is. Deze blijf van desinteresse doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 12, 14-16).”

Verzoeker repliceert dat verweerder zich ook duidelijk vergist wanneer hij verzoeker en zijn broer verwijt onvoldoende informatie te hebben over de verdwijning van hun vader en de stappen die hun oom heeft ondernomen om hen te vinden. Hij betoogt dat hij en zijn broer geenszins verantwoordelijk zijn voor de informatie die zij van hun oom hebben gekregen, temeer daar zij beiden verklaarden dat hun oom nogal fel was geweest toen zij hem vragen stelden. Voorts betoogt verzoeker dat de stappen die hun oom kan ondernemen, zolang de taliban aan de macht zijn, bijzonder beperkt zijn als hij niet de toorn van de taliban wil oproepen. Verzoeker meent dat dit alles nog eens wordt bevestigd door het feit dat in de Afghaanse cultuur zeer weinig informatie wordt doorgegeven aan kinderen, die in deze zaken niet als

volwassenen worden beschouwd. Hij besluit dat zijn verklaringen en die van zijn broer dus voldoende zijn om hun verhaal geloofwaardig te achten en dat verweerder zich duidelijk vergist in zijn analyse van hun respectieve dossiers.

De Raad treedt verweerder bij waar die motiveert dat voormelde desinteresse verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Immers stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoekers broer de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Voorts verklaart u dat u na uw aankomst in België van uw familie te horen hebt gekregen dat zij veel documenten hebben verbrand, waaronder uw paspoort, omdat er huiszoekingen waren in alle huizen in de regio. U stelt expliciet dat deze huiszoekingen niet gerelateerd zijn aan uw problemen, maar dat alle huizen in de regio werden doorzocht. Het hoeft geen betoog dat uit deze door u geschetste weergave van de feiten geen persoonsgerichte vrees voor vervolging kan worden afgeleid (CGVS, p. 21).

Vervolgens verklaart u dat u na uw aankomst in België hebt vernomen dat iemand de malek van uw dorp en de zoon van zijn oom heeft gedood. Evenmin kan hieruit een persoonsgerichte vrees voor vervolging worden afgeleid. U stelt dat zij door de taliban zijn gedood maar u gevraagd hoe u weet dat de daders tot de taliban behoren, beperkt u zich tot de vaststelling dat “sommige mensen zeiden dat ze met de motorfiets gekomen waren” en dat “dergelijke activiteiten meestal gedaan worden door de taliban” en het hoeft geen betoog dat deze blote beweringen geenszins kunnen overtuigen. Wat er ook van zij, u verklaart uitdrukkelijk dat u geen informatie heeft over de redenen waarom de taliban de malek en de zoon van zijn oom zouden hebben gedood, en bijgevolg kan hieruit geen persoonsgerichte vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid (CGVS, p. 18).”

Verzoeker laat bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing gewezen op volgende correcte bevindingen, die de Raad kan bijtreden bij gebrek aan enig dienstig verweer:

“Ter volledigheid dient bovendien aangestipt dat u bij de registratie van uw verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard op ...1999 in Peshawar, Pakistan geboren te zijn. U hebt deze verklaringen daarna bij de DVZ gewijzigd en verklaard dat u geboren bent op ...2000 te Surkhab, Afghanistan (Verklaring DVZ, 19.05.2022, vraag 4 en 5). U hiermee geconfronteerd, ontkent u dat u dit ooit verklaard heeft en stelt u dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt. Het hoeft geen betoog dat deze uitleg niet kan overtuigen en een indicatie is dat u de asielinstanties hebt gepoogd te misleiden en dit doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid (CGVS, p. 3).

Tot slot dient nog opgemerkt dat uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Bulgarije en Oostenrijk maar dat u hierover verklaart dat u in deze landen geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen omdat België uw eindbestemming was (Verklaring DVZ, dd. 19.05.2022, vraag 22). Deze houding ondermijnt tevens uw nood aan internationale bescherming in het kader van de Vluchtelingenconventie. Indien u daadwerkelijk een persoonlijke vrees voor vervolging zou koesteren, kan er verwacht worden dat u in Bulgarije of Oostenrijk om internationale bescherming zou hebben verzocht en de beslissing in deze landen zou hebben afgewacht. De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt wederom een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.”

Inzake verzoekers betoog dat hij en zijn broer coherente verklaringen hebben afgelegd en dit geldt als een eerste argument voor de geloofwaardigheid van hun verhaal, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat verzoeker en zijn broer zich beroepen op hetzelfde vluchtrelaas en dat in de bestreden beslissing geen incoherenties tussen hun verklaringen worden aangegeven. Evenwel motiveerde verweerder op goede gronden dat de verklaringen niet aannemelijk zijn.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Waar verzoeker betoogt dat er geen melding wordt gemaakt van zijn jonge leeftijd om zijn inconsistenties te verklaren of om te begrijpen dat zijn geheugen soms wazig kan zijn, wijst de Raad erop dat dergelijk betoog in casu niet kan overtuigen om een ander licht te werpen op de vastgestelde onaannemelijkheden. Wat betreft verzoeker wijst de Raad er overigens op dat uit het verloop van het

persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat het interview bij de DVZ goed is verlopen, hij daarbij geen aanpassingen of correcties had en hij tijdens zijn onderhoud op het CGVS precies en uitgebreid kon antwoorden op de vragen zonder gewag te maken van geheugenproblemen en zonder bijkomende opmerkingen op het einde van zijn onderhoud inzake zijn mentale toestand (persoonlijk onderhoud van 21 februari 2023, p. 2, 10). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Evenmin liggen stukken voor ter staving van enige psychologische stoornis of mentale/psychische problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Er kan niet vastgesteld worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn beschermingsprocedure. Daarenboven maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 19 mei 2022).

Wat betreft verzoekers betoog dat verweerder conventionele verwachtingen voor volwassenen stelt tegenover een minderjarige, wijst de Raad erop dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 16 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Aangaande verzoekers oudere broer kan voorts worden verwezen naar Raads arrest nr. 296 563 van 6 november 2023 waarbij ook hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De Raad meent dat de neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.3. Wat betreft een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering, kan volgende analyse worden gemaakt op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en

cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar

personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij gebrek aan enig dienstig verweer, kan de Raad de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering bijtreden.

Waar verzoeker zijn loonbrieven, een getuigenverklaring van zijn leerkracht Frans, de arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur van zijn broer neerlegt, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, verzoeker hiermee niet aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij verder vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar school ging (persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt ook nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn stiefmoeder, drie broers en twee zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 7). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 7).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoonbaar is dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn stiefmoeder, drie broers en twee zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p.

7-9; persoonlijk onderhoud, p. 9). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn vader en maternale oom zijn reisweg alsook die van zijn broer regelden (Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij

het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Evenmin blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het geweld in Kaboel, alwaar verzoekers familie thans zou verblijven, een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Evenmin blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het geweld in Kaboel, alwaar verzoekers familie thans zou verblijven, een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker brengt in casu met de verwijzing naar algemene landeninformatie geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest, dient te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang vervat in onder meer artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker een voogd werd toegewezen en persoonlijk werd gehoord, dit in het bijzijn van zijn voogd en advocaat, door een gespecialiseerde protection officer die een opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Bij de beoordeling van zijn verklaringen werd overigens uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kreeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU